

Sygn. Akt XVII AmT 99/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2019 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: protokolant sądowy **Aleksandra Marczak**

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2019 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

z udziałem zainteresowanego **M. H.**

o ustalenie warunków dostępu do nieruchomości

na skutek odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia 17 maja 2018 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmT 99/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej decyzją z dnia 17 maja 2018 roku, (...)(...), na podstawie art. 22 ust. 1 w związku z art. 30 ust. 1 pkt 2 i 3 lit. b oraz ust. 5 pkt 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 2062, z późn. zm. dalej „ustawa o wspieraniu rozwoju”) w związku z art. 10 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2016 r. o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r. poz. 903, dalej „ustawa zmieniająca”) oraz art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, z późn. zm., dalej „kpa” w związku z art. 206 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1907, z późn. zm., dalej „Pt”), po rozpatrzeniu wniosku M. z dnia 2 marca 2015 roku o wydanie decyzji ustalającej warunki dostępu Operatora do nieruchomości i posadowionych na nich budynków przy ul.:

1. (...) nr (...), dla której Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w Krakowie IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą pod numerem (...),

2. (...) nr (...), dla której Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w Krakowie, IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą pod numerem (...),

3. (...) (...), dla której Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w Krakowie, IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą pod numerem (...),

stanowiących własność Udostępniającego, w celu zapewnienia telekomunikacji w budynkach ustalił warunki dostępu Operatora do nieruchomości oraz budynków w celu zapewnienia telekomunikacji w budynkach na warunkach szczegółowo określonych w decyzji. (decyzja, k. 5-14)

W odwołaniu od powyższej decyzji (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wniosła o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości,
2. zasądzenie od operatora na rzecz udostępniającego kosztów postępowania z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W odwołaniu od decyzji podniesiono następujące zarzuty:

1. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 10 § 1 k.p.a. polegające na wydaniu decyzji bez zaznajomienia się z końcowym stanowiskiem Udostępniającego,
2. naruszenie przepisów tj. art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy o wspieraniu rozwoju, poprzez udzielenie Operatorowi dostępu do Nieruchomości i Budynków, mimo, że nie wykazał, że istniejąca instalacja telekomunikacyjna budynku przystosowana do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s nie jest dostępna lub nie odpowiada zapotrzebowaniu Operatora,
3. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.a. i art. 77 § 1 k.p.a. poprzez brak zgromadzenia dostatecznych dowodów na fakt zapotrzebowania przez Operatora dostępu do Internetu o przepustowości większej niż 30 Mb/s oraz brak przedstawienia przez Operatora projektu instalacji. (odwołanie, k. 16-20)

W uzasadnieniu odwołania powód uznał za błędne przyjęcie przez pozwanego, jakoby żadna z istniejących na budynkach instalacji nie umożliwiała operatorowi na świadczenie usług zgodnie z zapotrzebowaniem określonym we wniosku. Powód podkreślił, że operator (...) S.A. dysponuje instalacjami, które umożliwią świadczenie usług o przepustowości 30 Mb/s (wykonane w technologii miedzianej). Ponadto zarzucił stronie pozwanej opieranie się na samym twierdzeniu, że Operator potrzebuje przepustowości większej niż 30 Mb/s. Powód dodaje, iż operator nie został zobowiązany do złożenia projektu, umów przedwstępnych, promes.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji. Ponadto, wniósł o:

1. oddalenie odwołania w całości,
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W toku rozprawy, strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

M. H. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w K., jako przedsiębiorca telekomunikacyjny pismem z dnia 14 lipca 2014 r. skierował do powoda – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. prośbę o zapewnienie mu dostępu do budynków przy ul. (...) w K., stanowiących własność powoda, celem zapewnienia telekomunikacji. (k. 2 akt adm.)

W piśmie z dnia 2 marca 2015 r. M. H. skierowanym do Urzędu Komunikacji Elektronicznej zwrócił się o pomoc w uzyskaniu dostępu do powyżej wskazanych budynków. Wskazał, że dostęp ma polegać wyłącznie na możliwości zaciągnięcia w już istniejące kanały techniczne kabli miedzianych typu skrętka. Nadmieniał też, że chce również w części centralnej zamontować skrzynkę „agregacyjną” oraz doprowadzić do niej sygnał światłowodowy za pomocą istniejącej kanalizacji teletechnicznej będącej własnością (...) S.A.. (k. 1 akt adm.)

Pismem z dnia 20 marca 2015 r. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej zawiadomił powoda i zainteresowanego o wszczęciu postępowania administracyjnego. (k. 12-12v akt adm.)

W odpowiedzi na powyższe zawiadomienie, (...) o.o. złożyło pismo z dnia 7 kwietnia 2015 r. wskazując, że nie wyraża zgody na dostęp do nich Operatora na warunkach przez niego zaproponowanych oraz zajęło stanowisko w sprawie. (k. 15-17 akt adm.)

W pismach z dnia 25 września 2015 r. i 28 września 2015 r. Prezes UKE wezwał (...) S.A., (...) sp. z o.o., (...) S.A. do wskazania, czy posiadają infrastrukturę telekomunikacyjną w budynkach, jeżeli tak – również do wskazania, w jakiej technologii jest ona realizowana. (k. 25-29v akt adm.)

Odpowiedź na niniejsze pismo złożyła:

- (...) S.A. pismem z dnia 8 października 2015 r., (k. 31-31v akt adm.)
- (...) Sp. z o.o. pismem z dnia 13 października 2015 r., (k. 32 akt adm.)
- (...) S.A. pismem z dnia 13 października 2015 r., (k. 36 akt adm.)

Prezes UKE pismami z dnia 25 kwietnia 2016 r. oraz 19 grudnia 2017 r. wezwał zainteresowanego do zajęcia stanowiska w kwestii możliwości wykorzystania przez niego istniejącej infrastruktury telekomunikacyjnej, którą określa pismo (...) S.A. z dnia 8 października 2015 r. (k. 52-53, 75-76 akt adm.)

Odpowiadając na niniejsze wezwanie, Operator w piśmie z dnia 17 stycznia 2017 r. wskazał oraz uzasadnił brak możliwości wykorzystania znajdującej się już w budynkach infrastruktury telekomunikacyjnej (...) S.A. (k. 79 akt adm.)

W związku z powyższym, pismem z dnia 30 stycznia 2018 r. Prezes URE wezwał (...) S.A. do ustosunkowania się do powyższego pisma. (k. 81-82 akt adm.)

(...) S.A. poinformowała w piśmie z dnia 8 lutego 2018 r., iż nie jest możliwe użycie należącej do niej infrastruktury telekomunikacyjnej znajdującej się w budynkach, z uwagi na fakt iż operator ma zamiar realizacji w budynkach inwestycji w technologii światłowodowej. (k. 85-85v akt adm.)

Pismem datowanym na 10 kwietnia 2018 r. Prezes zawiadomił powoda, zainteresowanego o rozpoczęciu postępowania konsultacyjnego dotyczącego projektu decyzji w przedmiotowej sprawie. (k. 89, 93 akt adm.)

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zawiadomiony o rozpoczęciu przedmiotowego postępowania konsultacyjnego pismem pozwanego otrzymanym w dniu 12 kwietnia 2018 roku, poinformował Prezesa URE pismem z dnia 19 kwietnia 2018 r., o braku uwag do projektu decyzji. (k. 95-95v akt adm.)

Pismem z dnia 24 kwietnia 2018 r. Prezes UKE poinformował operatora i (...) o możliwości zapoznania się przez strony z materiałem zgromadzonym w sprawie, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. (k. 96 akt adm.)

Stosownie do powyższego zawiadomienia odebranego w dniu 7 maja 2018 roku (k. 98 akt adm.), pismem z dnia 14 maja 2018 roku, nadanym w dniu 15 maja 2018 roku, powód zajął stanowisko w sprawie wskazując, że nie jest w stanie zaakceptować decyzji pozwanego. (k. 101-103 akt adm.)

W dniu 17 maja 2018 r. Prezes URE wydał decyzję ustalającą warunki dostępu (...) do nieruchomości, w tym do posadowionych na niech budynków położonych w K., stanowiących własność (...) Sp. z o.o. (decyzja k. 5-14)

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, których prawdziwość, wiarygodność i moc dowodowa nie była podważana w postępowaniu sądowym, jak też na podstawie twierdzeń stron.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne.

W odniesieniu do zarzutów powoda wskazać przede wszystkim należy, że pozwany prawidłowo przyjął, że w przedmiotowej sprawie należało zastosować przepisy ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz.U.2017 poz. 2062 z późn. zm., zwana dalej: ustawą o wspieraniu rozwoju), w brzmieniu nadanym nowelizacją ustawy z 9 czerwca 2016 r., która weszła w życie 1 lipca 2016 r. Mianowicie, zgodnie z art. 30 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju: właściciel, użytkownik wieczysty lub zarządca nieruchomości, niebędący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, jest obowiązany zapewnić przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu dostęp do nieruchomości, w tym do budynku oraz punktu styku, polegający w szczególności na:

pkt 2) umożliwieniu doprowadzenia przyłącza telekomunikacyjnego aż do punktu styku,

pkt 3) umożliwieniu wykonania instalacji telekomunikacyjnej budynku, jeżeli:

b) istniejąca instalacja telekomunikacyjna budynku przystosowana do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s nie jest dostępna lub nie odpowiada zapotrzebowaniu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego,

- w celu zapewnienia telekomunikacji w tym budynku.

Zgodnie z ust. 1a: warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 lit. b, uważa się za spełniony w szczególności, gdy:

1) właściciel instalacji telekomunikacyjnej budynku nie podejmuje negocjacji z przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w sprawie dostępu do tej instalacji;

2) właściciel instalacji telekomunikacyjnej budynku odmawia przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu dostępu do tej instalacji;

3) oferowane warunki dostępu do instalacji są dyskryminujące lub uniemożliwiają przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu oferowanie użytkownikom końcowym konkurencyjnych warunków świadczenia usług, w tym cenowych i jakościowych;

4) przedsiębiorca telekomunikacyjny świadczy usługi w innej technologii niż instalacja telekomunikacyjna w budynku.

Zgodnie z ust. 5: do dostępu, o którym mowa w ust. 1 i 3, stosuje się odpowiednio przepisy art. 19 ust. 2 i art. 20–24a, z tym że:

1) termin zawarcia umowy dostępu wynosi 30 dni od dnia wystąpienia przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego z wnioskiem o jej zawarcie.

Zgodne z treścią art. 21 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju, w przypadku niepodjęcia negocjacji w sprawie zawarcia umowy o dostępie do infrastruktury technicznej przez operatora sieci, odmowy udzielenia tego dostępu lub niezawarcia umowy o dostępie do infrastruktury technicznej w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o taki dostęp każda ze stron może zwrócić się do Prezesa UKE z wnioskiem o wydanie decyzji w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej.

Natomiast w myśl art. 22 ust. 1 ustawy, Prezes UKE wydaje decyzję w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, biorąc pod uwagę w szczególności konieczność zapewnienia niedyskryminacyjnych i proporcjonalnych warunków dostępu.

Przenosząc powyższe uregulowania na grunt niniejszej sprawy przyjąć należało, że ziściły się wszystkie przesłanki, od których spełnienia zależy wydanie przez Prezesa UKE decyzji w przedmiocie ustalenia warunków dostępu operatora do nieruchomości oraz budynków pozostających w zarządzie udostępniającego w celu zapewnienia telekomunikacji w budynkach.

W ocenie Sądu, sformułowane w odwołaniu zarzuty i twierdzenia nie zasługiwały na uwzględnienie, gdyż stanowiły one jedynie niepopartą dowodami polemikę z rozstrzygnięciem organu regulacyjnego i nie mogły prowadzić do zmiany lub uchylecia decyzji.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia przepisów postępowania administracyjnego, Sąd stoi na stanowisku, iż co do zasady, tego typu zarzuty są nieskuteczne przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Sąd ten nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, poprzedzającego postępowanie sądowe. Prowadzenie kontroli postępowania administracyjnego nie stanowi celu postępowania sądowego. Jego zadaniem natomiast jest merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, w której przedmiotem jest spór między stronami, powstający wówczas, gdy decyzja zostanie wydana przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed SOKiK jest postępowaniem kontradiktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń i dowodów w oparciu o zasady obowiązujące w postępowaniu przed Sądem. Sąd ten prowadzi sprawę cywilną, która została wszczęta na skutek wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu - w przedmiotowej sprawie - Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, na podstawie reguł kontradiktoryjnego postępowania cywilnego, w odróżnieniu od kontroli legalności decyzji administracyjnej, jak w przypadku sądów administracyjnych w postępowaniu sędow-administracyjnym.

Wskazana wyżej relacja pomiędzy postępowaniem sądowym i postępowaniem administracyjnym uzasadnia dokonany przez ustawodawcę wybór pomiędzy drogą postępowania cywilnego, a drogą postępowania sędowo-administracyjnego, dla wskazania istoty sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r. sygn. akt I CKN 351/99, System Informacji Prawnej LEX, nr 38556; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005r., sygn. akt III SZP 2/05 System Informacji Prawnej LEX, nr 195802).

Ponadto, w odniesieniu do podniesionego przez powoda zarzutu wskazać też należy, że strona powodowa odebrała zawiadomienie w dniu 7 maja 2018 roku (k. 98 akt adm.), zaś zajęła stanowisko dzień po upływie terminu do jego wniesienia, bowiem pismo z dnia 14 maja 2018 r. zostało przez powoda nadane w dniu 15 maja 2018 r. (k. 106 akt adm.).

Niezależnie jednak od powyższego Sąd wskazuje, iż zaskarżona decyzja została wydana w sposób prawidłowy, po dokonaniu szczegółowego i całościowego zbadania materiału dowodowego sprawy oraz w granicach swobodnej oceny dowodów, jaka przysługuje organowi.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisów art. 30 ust. 1 pkt 3 lit a, zdaniem Sądu, powyższy zarzut nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy o wspieraniu rozwoju stanowi, iż obowiązek zapewnienia dostępu do nieruchomości, aktualizuje się wtedy, gdy nie istnieje instalacja telekomunikacyjna budynku przystosowana do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s.

Wbrew twierdzeniu strony powodowej, o rzekomym dysponowaniu przez (...) S.A. „instalacjami telekomunikacyjnymi pozwalającymi na świadczenie usług o przepustowości 30 Mb/s wykonanymi w technologii miedzianej – wnioskowanej przez operatora”, operator nie może wykorzystać znajdującej się w budynkach instalacji. Z wyjaśnień (...) wynika jednoznacznie, że instalacje telekomunikacyjne, jakimi dysponuje, to instalacje pozwalające na świadczenie usług o przepustowości co najmniej 30 Mb/s, wykonane w technologii miedzianej – kable miedziane 4-parowe, wobec tego operator nie może ich wykorzystać do świadczenia usług. Sąd podziela zdanie Prezesa co do stwierdzenia, iż istniejąca instalacja nie może być przez operatora wykorzystana tak, aby operator mógł świadczyć usługi w takim standardzie, jaki zostałby mu zagwarantowany w przypadku budowy własnych instalacji telekomunikacyjnych, przy wykorzystaniu kabli miedzianych kat. 5.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, należy również wskazać że zarówno (...) jak i (...) nie posiada instalacji telekomunikacyjnych, umożliwiających operatorowi świadczenie usług stosownie do jego zapotrzebowania, określonego we wniosku z uwagi na różnice technologiczne.

Również z treści decyzji i treści odpowiedzi na odwołanie, jednoznacznie wynika, że strona pozwana dokonała szczegółowej analizy w zakresie przedmiotowej sprawy. Przedstawiła bowiem przyczyny, przez które istniejące już instalacje, z których korzystają obecni operatorzy nie spełniają wymogów powoda. Pozwany przedstawił bogatą argumentację i wnikliwe rozważania pod kątem rodzaju technologii i braku możliwości zastosowania już istniejących. W związku z powyższym Sąd nie dopatrył się żadnych nieprawidłowości. Strona powodowa nie wykazała również okoliczności przeciwnych. Wobec tego Sąd uznał, że zostały spełnione przesłanki z art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b powoływanej ustawy.

Jeśli chodzi o podniesioną w odwołaniu kwestię braku złożenia przez operatora projektu umów przedwstępnych lub promes dla wykazania, że którykolwiek z najemców lokali (...) jest zainteresowany usługą oferowaną przez M., należy podkreślić, że takowe działanie nie znajduje podstaw w obowiązujących przepisach prawa. Ustawa o wspieraniu rozwoju nie nakłada na Prezesa obowiązku wezwania operatora do przedstawienia przedwczesnych umów. Sąd również uważa to za bezcelowe, z uwagi na fakt, iż przedsiębiorca nie posiada dotąd warunków, umożliwiających świadczenie oferowanych usług. Należy również dodać, że w budynkach nie istnieje jeszcze odpowiednia, wymagana przez operatora, instalacja.

Nietrafny był także zarzut powoda, dotyczący naruszenia przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.a. i art. 77 § 1 k.p.a.

Z treści art. 7 k.p.a. wynika, iż w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Wnioskować zatem należy, iż wprowadza zasadę uwzględniania z urzędu interesu społecznego i słusznego interesu obywateli, nie określa hierarchii tych wartości ani też zasad rozstrzygania konfliktów między nimi. Natomiast, w myśl art. 77 § 1 k.p.a. Organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy.

Oznacza to, że Prezes UKE jest obowiązany rozpatrzyć wszystkie dowody zgromadzone lub odzwierciedlone w aktach sprawy oraz że organ powinien rozpatrzyć te dowody w ich wzajemnej łączności. Powód podniósł natomiast, iż Pozwany nie zgromadził dostatecznych dowodów, a decyzja w przedmiocie dostępu do nieruchomości została wydana w oparciu o samo twierdzenie. Sąd zgodził się z pozwanym, ponieważ w przedmiotowej sprawie Prezes UKE dokonał kompletnych ustaleń, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia spornej kwestii. W związku z powyższym, Sąd nie podziela stanowiska powoda, wobec braku poparcia stosownymi dowodami przedmiotowej decyzji i wydanie jej tylko w oparciu o samo twierdzenie, gdyż nie ulega wątpliwości, iż materiał zgromadzony w sprawie został rozpatrzony w całości.

Reasumując powyższe rozważania, zdaniem Sądu Okręgowego, odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż zaskarżona decyzja odpowiada przepisom prawa. Mając to na względzie, na podstawie art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c. Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, przyjmując, że powód, jako strona przegrywająca sprawę, zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSR (del.) Jolanta Stasińska